

De
Nachtwachters

Deel 2

Bernadette Lugies

DE NIEUWE WERELD:

Het Claiming Ritueel

De Nachtwachters

Titel	De Nachtwachters
Serie	De Nieuwe Wereld
Auteur	Bernadette Lugies
Redactie	Bianca Metselaar
Omslagontwerp	Moonpie design
Uitgifte	26 Mei 2022

ISBN 9789403651903

Nur 334

www.bernadettelugies.com

© Bernadette Lugies- van Gijzen

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Hoofdstuk 1.

We stonden met zijn zessen voor de deur van het metershoge kantoorgebouw.

Jason had niet meer tegen me gesproken sinds het akkefietje bij de muur. Toen hij aan me vroeg of ik zeker wist dat ze hier naar binnen waren gegaan, was ik dan ook verbaasd.

‘Ja,’ mompelde ik.

Ik had gedaan alsof ik dood was en dat werd me niet in dank afgenomen. Hij begreep niet wat mijn beweegredenen waren geweest.

Waarom ik wilde dat de oud-militairen mijn dorp met rust lieten.

Waarom ik hem zo’n enorm verdriet moest doen en bovenal, waarom ik hem het niet kon vertellen.

‘Je weet het echt zeker?’ herhaalde Aram en ik knikte.

‘De etters hebben mijn tas gejat en ik wil hem terug.’

Ik zag dat Alex zijn hoofd schudde en Marja deed haar best om haar lach in te houden.

Via de ogen van een buitenstaander waren we een vreemde combinatie. Een groep mensen, allemaal zo verschillend als de seizoenen in een jaar, maar we waren de juiste combinatie voor deze missie.

Eliot, de sergeant die alles deed voor de liefde van zijn leven.

Alex, de rebel die bekend stond als de beer met de klauwen van een tijger. En ja, dat waren zijn eigen woorden.

Marja, de leidster van de rebellen en degene met een plan.

Aram, de eerste sergeant die zijn geliefde achterliet om zijn loyaliteit te tonen.

Jason, de kapitein en leider van deze missie. De man die meeding omdat hij ons niet alleen wilde laten gaan.

En ik, de verschoppeling die haar dood in scène heeft gezet om haar nichtje te redden.

‘Combat formatie,’ gromde Jason en ik knikte net iets te ijverig.

Marja schudde glimlachend haar hoofd om mijn verwoede poging om weer in Jasons gratie te komen.

‘Eliot en Alex, jullie gaan als eerste. Controleer alle hoeken en gaten!’ commandeerde Jason.

De mannen liepen het gebouw binnen met hun wapens op scherp.

Na een tijdje wenkten ze ons dat het veilig was en als een groep liepen we naar binnen. Ik scande de omgeving, maar kon weinig zien omdat het schemerde.

‘Als ze hier niet zitten, dan hebben we een probleem,’ zei Marja met op elkaar geklemde kaken. Haar ogen boorden zich in de mijne. Als ik ernaast zat dan had ik een probleem. Ik wilde er niet aandenken wat ze bij me zou doen als ik het weer verkeerd had.

Ik keek achter me naar de steeds dichterbij kruipende schaduw. We stonden midden op straat en wie weet wat er zich schuilhield in steegjes.

In de stad was het niet verantwoord om in het donker nog buiten te lopen. ’s Avonds was het vrij spel voor iedereen die een wapen had. De wetten die werden gevormd na de aanval, waren het enige wat de stad nog staande hield.

Overdag hield je je wapen verborgen, maar ’s avonds mocht je op alles schieten wat bewoog. Het was begonnen met het verdedigen van je gezin en je woning, maar het monde al snel uit in een slachting. En toen de lokale bendes de overhand kregen, werd het alleen maar erger. ‘Hoe je dit voor elkaar hebt gekregen,’ bromde Alex.

Bij binnenkomst in de stad, werd ik in de eerste steeg gelijk overvallen door twee kinderen.

Ze hadden de tas van mijn rug getrokken en waren er vandoor gegaan.

Zonder erbij na te denken rende ik achter ze aan waardoor Alex achter me aan moest rennen. Niet om me te helpen, maar omdat hij bang was dat ik ervandoor zou gaan.

Maar waar moest ik naar toe? Ik had geen huis, ik had alles opgegeven door te doen alsof ik dood was. En hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik besepte dat ik totaal niet had nagedacht over de gevolgen van mijn zogenaamde plan.

Ik zag de kinderen een gebouw binnen rennen. Ik wilde achter ze aan gaan, maar Alex hield mij tegen. Hij waarschuwde me en zei dat er zich van alles achter de deuren van het gebouw schuil kon houden. We moesten de anderen halen en dat betekende dat ik moest bekennen dat ik twee kinderen mijn tas had laten stelen.

Met tegenzin liet ik het gebouw achter me en rende achter hem aan.

Ik moest ze smeken om mee te gaan om mijn tas terug te krijgen.

Uiteindelijk kreeg ik Marja zo ver dat ze instemde en kort daarna volgde de rest.

Na een paar meter meldde het eerste probleem zich al aan. Voor een dorpsmeisje leken alle gebouwen in de stad op elkaar. Ik raakte verdwaald in een betonnen jungle dat door de mensen hier bijna

liefkozend “hun stad” werd genoemd. Ik vond het niets meer dan een verschrikkelijk doolhof.

Bij het eerste kantoorgebouw was ik ervan overtuigd dat dit hem moest zijn. Het kon niet anders, er stonden muzieknoden op de zijkant van het gebouw geschilderd. Net als het gebouw waar de kinderen naar binnen waren gegaan. Dit moest hem zijn.

Terwijl Alex en Eliot naar binnen gingen om te kijken of het veilig was, zag ik dat op alle gebouwen muzieknoden stonden geschilderd.

Op het straatbordje stond, alsof het de spot met me dreef, muziekbuurt.

Bij het tweede kantoorgebouw was ik ervan overtuigd dat dit hem moest zijn.

Bij het derde kantoorgebouw begon ik al iets meer te twijfelen en bij de vierde had ik simpelweg geen verwachtingen meer. Toen ik bijna zover was om toe te geven, zag ik achter een van de ramen in het gebouw iets flikkeren.

Ik deed een stap naar achteren en staarde naar boven. Ik telde de verdiepingen en moest mijn enthousiasme in toom houden zodat ik niet gelijk naar boven zou rennen. Alex had gelijk, we moesten er zeker van zijn dat het veilig was voordat we allemaal naar binnen gingen. Wie weet wat er zich achter deur nummer één schuilhield.

‘Als ze hier niet zitten, dan staken we onze zoektocht en overnachten hier,’ zei Jason.

Alex gaf ons het sein dat het veilig was en Marja en ik liepen naar binnen.

Eliot stond boven aan de trap en fluisterde, ‘de garage is veilig, maar ik weet niet hoe het hierboven is. Op het bord staat dat er tweeëntwintig verdiepingen zijn. Waarvan twee garage levels en een technische ruimte. De rest zijn verdiepingen waar vroeger bedrijven zaten.’

‘Ik zag licht branden op de achttiende verdieping,’ zei ik en Eliot knikte bedenkelijk.

‘Oké, dan gaan we naar de achttiende. Mee eens kapitein?’

‘Je hebt vanaf de benedenverdieping geteld’ vroeg Alex voordat Jason iets kon zeggen.

‘Ja, ik zag achter het achttiende raam licht branden,’ antwoorde ik.

‘Dan is het waarschijnlijk de vijftiende verdieping.’ Marja keek naar Jason en legde uit. ‘Als we ervan uitgaan dat de garage en de technische ruimte ook ramen hebben in het trappenhuis, dan zou het de vijftiende moeten zijn.’

Jason zuchtte en krabde aan zijn kin. ‘Ik vraag het je nog een keer. Je weet zeker dat ze hier naar binnen zijn gegaan?’

‘Nee,’ antwoorde ik eerlijk en Aram liet een stroom aan scheldwoorden horen.

‘Serieus Sophie? Je laat ons naar de vijftiende lopen zonder dat je weet of ze er zitten?’ gromde hij en ik haalde mijn schouders op.

‘Alex weet het ook niet zeker. Hij was er ook bij hoor,’ zei ik verdedigend terwijl ik de aandacht naar Alex probeerde te krijgen. De woede in de ogen van Jason zorgde ervoor dat ik begon te fluisteren. ‘Ik wil gewoon mijn tas terug, oké. We hebben toch een slaapplek nodig en ik ga niet in het donker buiten zitten.’

Veroordeling droop van hun gezichten.

‘Als jullie niet willen, dan ga ik wel alleen,’ gromde ik. Waarom werd ik veroordeeld terwijl Alex ook niet zeker wist waar we moesten zijn.

‘Je gaat helemaal niet alleen,’ grauwde Jason. ‘Je moet eens leren om samen te werken.’

En daar hadden we het hete hangijzer. Hij hing al een tijdje boven mijn hoofd, het zou tijd worden als hij eens naar beneden werd gehaald.

‘Eliot en ik lopen naar de volgende verdieping en gaan kijken of het veilig is. We gaan de afdelingen niet op, maar blijven in het trappengat,’ commandeerde Alex.

Eliot keek vragend naar Jason opzoek naar een bevestiging van zijn kapitein. Alex rolde met zijn ogen en liep met grote passen de trap op naar de volgende verdieping. Het was vreemd om te zien dat zo’n beer van een kerel, minder lawaai maakte dan de magere en kleinere Eliot. Het leek alsof Alex op lucht liep, terwijl Eliot grote blokken graniet met bellen aan zijn schoenen had.

Het irriteerde Alex dat Eliot veel lawaai maakte en mompelde iets tegen hem. Eliot keek verbaasd, maar knikte en liep in een rustigere trend achter Alex.

Oordelend hoe Alex zaken verwoorde, zou het me niets verbazen als hij alleen had gegromd.

‘Wat zit er in je tas dat je hem zo graag terug wilt hebben,’ vroeg Marja fluisterend.

‘Mijn spullen. Jij zou je tas ook terug willen als die werd gestolen!’ antwoorde ik defensief.

Marja trok haar wenkbrauw op. ‘Ja, maar niet ten koste van alles.’

‘Ik wil mijn tas gewoon terug,’ mopperde ik, terwijl ik achter haar aan de trap op liep.

Ik kreeg een prop papier tegen mijn hoofd gegooid. Verbaasd keek ik omhoog en zag Jason afkeurend naar me kijken en Aram stond naast hem met zijn vinger tegen zijn lippen.

Ik had te hard gepraat en zou iedereen die zich in het gebouw schuil kon houden, wakker maken met mijn gezwets.

Aram schoof zijn vinger van zijn lippen naar zijn oor en tikte met zijn vinger tegen zijn oor.

Een teken dat hij iets had gehoord achter de deur van de tweede parkeeretage en ik knikte verontschuldigend.

Hij had de deurklink in zijn hand en keek naar de drie andere mannen. Hij opende voorzichtig de deur en keek eromheen naar de parkeeretage. Ik ving een glimp op van de auto's die er verwaarloost stonden. De eigenaren hadden hun auto's achttien jaar geleden achter moeten laten.

Op de auto's na leek de verdieping leeg en Aram sloot de deur. Met een zachte klik viel hij in het slot.

Jason seinde dat we door konden lopen naar de volgende verdieping.

Bij de twaalfde etage aangekomen was ik volkomen buiten adem. Mijn tong hing op mijn schoenen en ik begon sterretjes te zien.

Ik probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen. Ik sloot mijn ogen en ademde in via mijn mond en na een paar seconden liet ik mijn adem ontsnappen via mijn neus.

Het kalmeerde me enigszins en Eliot stond met zijn hand op de deurknop naar me te kijken. Na een paar seconden opende hij de deur naar de twaalfde etage.

We kwamen uit op een kleine hal met twee deuren aan beide kanten. De liftdeuren waren gesloten en al achttien jaar niet meer gebruikt. Het spinnen rag hing van het plafond en dwarrelde door de lucht omdat we de deur hadden geopend. Hier was al een hele tijd niemand meer geweest.

Een lift, weer iets waar we niets meer aan hadden na de aanval. Ik kon me niet eens herinneren hoe een lift eruit had gezien of hoe het had gevoeld om langs de verdiepingen te zoeven.

De hal werd enigszins verlicht door het kleine beetje zonlicht dat via het raampje naar binnen glipte.

Nog drie verdiepingen dacht ik bij mezelf, nog drie keer zestien treden en ik had mijn rugtas weer terug.

Ik wilde er niet aan denken wat er met me ging gebeuren als de vijftiende verdieping verlaten bleek te zijn. Gelukkig hoefde ik me daar niet druk om te maken.

Toen we eindelijk op de vijftiende etage aankwamen werden we begroet door vijf kinderen en een vrouw met een jachtgeweer.

De loop van het geweer was op ons gericht en ik voelde Jason naast me verstijven.

Ik herkende de jongen die zich achter de vrouw verschool.

‘Jij!’ riep ik, ‘jij hebt mijn tas gestolen.’ Ik zette een stap in zijn richting.

Als reactie kreeg ik de loop van het geweer in mijn gezicht gedrukt.

‘Achteruit,’ zei ze met een dodelijke kalmte in haar stem. ‘Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?’

Hoofdstuk 2.

We zaten aan de ene kant van de afdeling en de vrouw met haar vijf kinderen aan de andere kant. We hielden elkaar in de gaten en in stilte beoordeelden we wie van ons de ander in zijn slaap zou afslachten.

Naarmate de dagen voorbijgleden zocht Job, een van de jongens die mijn tas had gestolen, meer toenadering, maar hij werd elke keer teruggefloten door zijn moeder.

Ze vertrouwde ons niet. We waren haar verdieping opgestormd.

Jason vroeg of we op haar afdeling konden blijven en ze reageerde alsof we vroegen of we aan haar ontbijttafel plaats mochten nemen.

Ze leefde hier met haar kinderen en ineens had ze zes wildvreemden in haar “woning”, maar toch stond ze het toe. Misschien omdat we haar kinderen de bescherming konden bieden die zij niet kon geven.

Jason kwam de verdieping opgelopen en voordat hij zich weer bij onze groep voegde, gaf hij broden aan de vrouw.

Hij was veranderd sinds ik hem had leren kennen. Het leger was nog steeds belangrijk voor hem, maar hij leek de wereld anders te zien. Zijn leven bestond niet meer alleen maar uit het leger, hij gaf om anderen en hij gaf om mij. Ik had het enorm verknald en moest zijn vertrouwen terug winnen.

De vrouw stond op en liep in onze richting. Mijn oog viel op iets wat ze in haar hand hield.

Ik legde mijn hand op de Glock in mijn broekband, maar Marja legde haar hand op de mijne en schudde haar hoofd.

Jason draaide zich om en de vrouw stak haar hand uit en liet een potje met jam in zijn handen vallen.

‘Dank je wel voor het brood,’ zei ze en draaide zich om.

‘Mijn naam is Jason,’ zei hij.

De vrouw keek over haar schouder, ‘Joke.’ Ze liep weer terug naar haar kinderen en verdeelde het brood. Zelf nam ze niets.

Als ik met één oog open had kunnen slapen, had ik het gedaan. Maar ik was te moe. Ik vertrouwde Joke en haar kinderen niet. Ondanks dat het kinderen waren, hadden ze het wel voor elkaar gekregen om mijn rugtas van mijn rug af te trekken.

Het was rustig op de afdeling. Alleen het gesnurk van de mensen die het vertrouwd genoeg vonden om te gaan slapen was hoorbaar.

De twee kleine dieven zaten rond een kaars en waren op fluisterton met elkaar aan het praten. Omdat het zo stil op de afdeling was kon ik het gesprek volgen.

‘Ze heeft een boek in haar tas,’ zei Job, de kleine zwartharige jongen.

‘Nou en? Ze had er ook eten in en dat zijn we nu kwijt,’ gromde de iets grotere jongen.

‘Waarom zou ze een boek meenemen?’ vroeg Job en de andere haalde zijn schouders op.

‘Mama wil dat ik altijd mijn huiswerk maak, misschien moet ze dat ook van haar mama.’

Job keek hem aan en fluisterde, ‘dat is omdat je nog steeds te veel fouten maakt.’

‘Ik ben niet degene die zo dom is om zich te laten volgen,’ verweerde hij zich.

‘Dat weet je helemaal niet. Misschien zijn ze jou wel gevolgd.’ Hij deed zijn armen over elkaar.

‘Laten we de kaars maar uitblazen, straks wordt mama wakker.’

‘Ik wil even kijken in haar tas, misschien zit er nog wel iets te eten in.’

Job stond op en schuifelde zacht in mijn richting. Hij stapte over zijn slapende moeder en liep op zijn tenen verder.

‘Job, niet doen!’ fluisterde de andere jongen iets harder, maar Job trok zich er niets van aan. Hij had een doel en dat was mijn tas.

Voor ik ging slapen had ik de tas tegen me aangelegd om hem veilig te houden, dus hij moest dicht bij me komen om de tas te pakken.

‘Job, toe nou,’ jammerde de andere jongen en Job siste tegen hem.

‘Sam, hou eens je mond.’ Job stond een meter bij me vandaan en boog voorover om mijn tas te pakken. Hij schuifelde voetje voor voetje mijn kant op, terwijl hij zijn hand uitstak om het hengsel van de tas te pakken.

Midden in de lucht bleef zijn hand hangen. Ik had mijn hand om zijn pols geslagen.

‘Wat denk je te gaan doen?’ Ondanks dat ik boos was dat hij mijn tas weer wilde stelen, was ik ook onder de indruk van zijn vastberadenheid. Waar ik moeite mee had was zijn pols. Zijn dunne breekbare pols en de kleren die om hem heen leken te dansen.

Ze moesten wel stelen beseft ik. Ze hadden geen keuze, anders zouden ze verhongeren.

Job probeerde zijn pols terug te trekken, maar ik hield hem goed vast. Diep van binnen was ik bang dat ik zijn pols zou breken.

‘Er zit geen eten in mijn tas, alleen mijn eigen spullen en die krijgen jullie niet,’ zei ik zacht.

Job bleef voor me staan en Sam had zich inmiddels bij zijn broertje gevoegd. Hij leek klaar voor een gevecht en ik denk dat hij dat ook zou hebben gedaan als ik Job pijn had gedaan.

‘Laat hem los!’ gromde Sam en ik begon te glimlachen. Ik liet Job zijn pols los en even bleef zijn arm weer in de lucht hangen.

De beide jongens keken me aan en beantwoordden mijn glimlach met een nog bredere glimlach.

‘We zijn een tweeling,’ zei Job alsof hij mijn gedachten kon lezen.

‘Dat dacht ik al.’ Ik sloeg de deken van me af en stond op.

Sam keek naar mijn kleding en vroeg, ‘slaap je niet in een pyjama?’

‘Als er iets gebeurt wil ik per direct weg kunnen.’

‘Waarom slaap je met je schoenen aan? Mama wil dat echt niet hebben,’ zei Job.

‘Ik krijg de laarzen moeilijk aan, dus laat ik ze maar aan.’

‘Ook onder de douche?’ vroeg Sam.

‘Nee, niet onder de douche,’ antwoorde ik lachend.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Job. ‘Ik heet Job en hij heet Sam. Onze mama heet Joke.’

‘Sophie,’ zei ik. ‘Sophie Spencer. Hoe heten je andere broertjes en zusjes?’

Job begon te lachen. ‘Dat zijn niet mijn broertjes en zusjes. Dat zijn straatkinderen. Ze hebben geen papa of mama meer, dus zijn ze bij ons.’

Mijn blik gleed naar de slapende kinderen en de vrouw op de grond. De vrouw die zonder pardon een wapen tegen mijn hoofd duwde om haar kinderen te beschermen. Ook de kinderen die niet van haar waren.

‘Heb je echt geen eten in je tas?’ vroeg Sam en ik schudde mijn hoofd.

‘Sorry, ik heb niets meer. Morgen gaan we op een run.’

‘Wat is een run?’ vroeg Job en hij ging voor me op de grond zitten.

Ik probeerde uit te leggen dat we met een run op zoek gingen naar spullen.

‘Waar gaan jullie naar op zoek dan?’ vroeg Sam, die inmiddels naast Job was gaan zitten.

‘We zoeken naar eten en drinken. Soms gaan we op zoek naar medicijnen of andere spullen die we nodig hebben.’

‘Hoe doen jullie dat dan?’ Job leek oprecht geïnteresseerd.

‘Hoe oud zijn jullie eigenlijk?’ vroeg ik, ze leken nog zo jong.

‘We zijn al tien jaar oud,’ antwoorde Sam.

‘Ik ben een minuut ouder,’ grinnikte Job.

‘Dan zijn jullie nog jong.’

Sam stak zijn kin vooruit. ‘Nou, dat valt best wel mee hoor.’

‘Hoe vinden jullie de spullen die jullie nodig hebben?’ vroeg Job tussendoor.

‘We gaan naar oude winkels of apotheken en dan gaan we tussen de spullen zoeken. Als die helemaal leeg is, gaan we bijvoorbeeld een huis binnen en gaan daar zoeken.’

‘Dus jullie stelen ook van anderen,’ zei Job met een grijns.

Oh, de enorme knal aan karma was me niet ontgaan. Eigenlijk deden we precies hetzelfde.

‘Ik trek niet een tas van iemand zijn rug,’ verdedigde ik mezelf tegenover de tienjarige Job.

‘Je steelt wel uit een huis. Is dat niet hetzelfde?’ vroeg Sam.

Ze waren te wijs en te slim voor tienjarige kinderen.

‘Moeten jullie niet slapen,’ vroeg ik om de aandacht af te lijden.

Job gaapte en rekte zich uit. ‘Ik ben niet moe.’

‘Ja, maak dat de kat wijs.’ Ik stuurde de jongens terug naar hun kant van de afdeling en terwijl ze terugliepen vroeg Sam aan Job waarom ik een kat iets wijs wilde maken.